

samme Aar, som denne Sag indkom til Renteskammeret, var vedtaget, eller idetmindste affattet, en Indstilling til Kongen, der i det Væsentlige sluttede sig til Amtmandens Erklæring, kun som det synes med den Forfælle, at Tillægget til Husene kun skulde være 1½ Td. Land til Taxten 24. Det fremhævedes i det i 1827 affattede Udkast til en Forestilling, at Kammeret i 1812, paa Grund af det af Amtmanden Anførte, og da de omhandlede Bøndergaarde maatte betragtes som saadanne; der fra ældre Tider havde været indrettede paa fri Hovedgaardstaxt, med Hensyn til hvilke det stedse har været antaget, at Tillæbelse til sammes Nedlæggelse kun burde meddeles under de i Almindelighed gjældende Regler og Vilkaar for Bøndergaardens Nedlæggelse, havde resolvert, at det ikke kunde ansee Neergaard berettiget til at nedlægge de ommeldte 14 Gaarde. Efterat have angivet Indholdet af Kammerherre Neergaards nye Andragende af 1827, bemærkedes det, at de 100 Tdr. Hartkorn Bøndergods, hvortil Geheimmeraad Grev Danneffjold i sin Tid har tilkjøbt sig Hovedgaardstaxtsfrihed „med alle de Privilegier og Benaadninger, som andre adelige Hoved- og Sædegaarde i Danmark nyde“, ikke aldeles kunde sættes i Lighed med Grevernes og Baronernes Frihedshartkorn, skjøndt det paa den anden Side ei heller kan nægtes, at der i selve Bevillingen ikke findes nogen udtrykkelig Bestemmelse om, at det titnævnte Quantum Bøndergods maa nedlægges, for deraf at oprette en Hovedgaard. Men det tilføiedes, „at, ligesom Saadant vel

maa kunne udledes af Bevillingens ovenfor citerede aldeles almindelige Udtryk, saaledes synes Kammerets allerunderdanigste Forestilling af 5te Mai 1721, der foranledigede allerhøiobemeldte Resolution af 12te Mai næstefter, i det Hele at tyde hen paa, at Meningen har været at tilstaae Geheimmeraad Grev Danneffjold for en Deel af den Fordring, han havde paa Regjeringen, Ret til at indrette en Ladegaard med fri Hovedgaardstaxts Rettighed for 100 Tdr. Hartkorn, ligesom det er aldeles vist, at der ved Bestemmelsen af den Betaling, der skulde udredes, og ved Liquidation virkelig blev udredet for bemeldte Ret, er taget Hensyn til, at en saadan Ladegaard kunde oprettes.“ Og det fremhævedes endelig, at det i Forestillingen af 26de Mai 1721, hvorved Bevillingen forelagdes til Underskrift, som Grund til, „at Geheimmeraad Grev Danneffjold ikke for Diebliffet kunde benytte sig af den ham ved den ommeldte Resolution af 12te Mai næstforhen tilstaaede Rettighed, er anført, at der dengang ikke var saa mange Bøndergaarde fæstede, at han deraf kunde oprette en Aalsgaard med 100 Tdr. Hartkorn Tilliggende.“

Da saaledes forskjellige Omstændigheder talte for Kammerherre Neergaards Begjering, og da det syntes tvivlsomt, hvorvidt de ommeldte 100 Tdr. Hartkorn kunne betragtes som hørende til Bøndergaarde, der ere opførte paa fri Hovedgaardstaxt, kom Renteskammeret, som sagt, i 1827 til det Resultat, i det Væsentlige at indstille Sagen efter Kammerherre Neergaards Duffe.